

Valtioneuvoston kirjelmä Eduskunnalle ehdotuksesta Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi (ehdotus avoimuussäädökseksi)

Perustuslain 96 §:n 2 momentin mukaisesti lähetään Eduskunnalle komission 26 päivänä tammikuuta 2000 tekemä ehdotus asetukseksi yleisön oikeudesta saada tieto- ja Euroopan parlamentin, neuvoston ja komis-

sion asiakirjoista KOM(2000) 30 lopullinen, jonka suomenkielinen toisinto on saatu 22 päivänä helmikuuta 2000, sekä siihen liittyvä muistio.

Helsingissä 9 päivänä maaliskuuta 2000

Oikeusministeri *Johannes Koskinen*

Ylijohtaja Pekka Nurmi

OIKEUSMINISTERIÖ

MUISTIO
EU/070200/0125**EHDOTUS EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUKSEKSI
YLEISÖN OIKEUDESTA SAADA TIETOJA EUROOPAN PARLAMENTIN, NEU-
VOSTON JA KOMISSION ASIAKIRJOISTA (EHDOTUS
AVOIMUUSSÄÄDÖKSEKSI)****1. Yleistä**

Amsterdamin sopimuksella lisättiin EY:n perustamissopimuksen viidenteen osaan, joka koskee yhteisön toimielimiä, uusi asiakirjajulkaisuutta koskeva 255 artikla. Tämä artikla on Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 28 ja 41 artiklassa ulotettu koskemaan myös yhteistä ulko- ja turvallisuuspolitiikkaa sekä poliisiasiaain yhteistyötä ja oikeudellista yhteistyötä rikosasioissa. Lisäksi julistuksen nro 41 mukaan Euroopan hiili- ja teräsyhteisön sekä Euroopan atomienergiayhteisön toiminnassa on pidettävä lähtökohtana EY:n perustamissopimuksen määräyksiä avoimuudesta.

Asiakirjajulkaisuutta koskevan 255 artiklan 1 kohdan mukaan unionin kansalaisilla, jäsenvaltioissa asuvilla luonnollisilla henkilöillä ja jäsenvaltioissa sääntömääräisen kotipaikan omaavilla oikeushenkilöillä on oikeus tutustua Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjoihin. Artiklan 2 kohdan mukaan kahden vuoden kuluessa Amsterdamin sopimuksen voimaantulosta eli viimeistään 30.4.2001 neuvoston on yhteispäätösmenettelyssä Euroopan parlamentin kanssa vahvistettava tutustumisoikeutta koskevat yleiset periaatteet ja rajoitukset julkisen tai yksityisen edun huomioon ottamiseksi.

Neuvoston on lisäksi 255 artiklan täytäntöönpanemiseksi täsmennettävä 207 artiklan mukaan työjärjestyksessään ne edellytykset, joilla yleisö voi tutustua neuvoston asiakirjoihin. Erityisesti neuvoston on määriteltävä, missä tilanteissa sen katsotaan toimivan lainsäätäjänä, jotta niissä tapauksissa voitaisiin laajemmin sallia yleisön tutustuminen neuvoston asiakirjoihin.

Komissio antoi 26.1.2000 ehdotuksen Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi yleisön oikeudesta saada tietoja Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjoista KOM(2000) 30 lopullinen (jäljempänä "ehdotus avoimuussäädökseksi"), jolla on

tarkoitus panna täytäntöön EY:n perustamissopimuksen 255 artikla. Suomenkielinen toisinto ehdotuksesta saatiin 22.2.2000.

Asiakirjajulkaisuutta koskevia säännöksiä ei ole harmonisoitu unionin alueella. Yhteisön päätöksenteon ja hallinnon avoimuutta koskevan keskustelun käynnistyttyä 1990-luvun alussa neuvosto ja komissio hyväksyivät vuonna 1993 tiedonsaantioikeutta neuvoston ja komission asiakirjoista koskevat käytännösäännöt (93/730/ETY). Neuvosto hyväksyi heti tämän jälkeen näihin käytännösääntöihin lähes sanatarkasti perustuvan avoimuuspäätöksen (93/731/EY) ja komissio vastaavan päätöksen hieman myöhemmin (94/90/EHTY, EY, Euratom). Euroopan parlamentin avoimuuspäätös (97/632/EHTY, EY, Euratom), joka myös rakentuu pitkälti komission ja neuvoston käytännösäännöille, on vuodelta 1997. Tällä hetkellä kaikilla muilla unionin toimielimillä kuin Euroopan yhteisöjen tuomioistuimella on voimassa oleva avoimuuspäätös.

Avoimuussäädöksen valmistelu tapahtuu neuvoston tiedotustyöryhmässä, jossa komission edustajan esitteli ehdotuksen 18.2.2000. Jotta säädös saataisiin hyväksytyksi Amsterdamin sopimuksessa asetettuun määräaikaan mennessä, neuvoston on toimittava läheisessä yhteistyössä sekä Euroopan parlamentin että komission kanssa. Euroopan parlamentti on esitellyt omia asiakirjajulkisuuteen liittyviä kantojaan jo tammikuussa 1999 hyväksymällä sitä koskevan raportin.

**2. Ehdotettu säädösmuoto ja
pääasiallinen sisältö****2.1 Säädösmuoto**

Komissio ehdottaa avoimuussäädöksen annettavaksi asetuksena. Ehdotuksen johdanto-osan mukaan tarkoituksena ei ole vaikuttaa jäsenvaltioiden lainsäädäntöön. Saman perustelukappaleen mukaan kuitenkin toi-

mielinten ja jäsenvaltioiden suhteisiin sovellettava lojaliteettiperiaate johtaa siihen, että jäsenvaltioiden on pidättäydyttävä sellaisista toimista, joka häittäisivät asetuksen asianmukaista soveltamista.

2.2 Asiakirjajulkisuuden periaate

Säädösehdotuksen 1 artiklassa vahvistetaan ehdotuksen muiden säännösten tulkinnassa noudatettava "mahdollisimman laajan tutustumisoikeuden" -periaate. Tämä oikeus on kaikilla unionin kansalaisilla, unionin alueella asuvilla luonnollisilla henkilöillä sekä oikeushenkilöillä, joilla on sääntömääräinen kotipaikka jossain jäsenvaltiossa.

2.3 Soveltamisala

Säädösehdotuksen soveltamisala määräytyy yhtäältä toimielimiä ja toisaalta asiakirjaa koskevan määritelmän kautta.

Säädösehdotuksen soveltamisalaan kuuluvat 3 artiklan mukaan Euroopan parlamentti, neuvosto ja komissio tarkemmin määritellyine osastoineen, edustustoineen, komiteoineen ja työryhmineen.

Säädösehdotuksen tarkoittamien asiakirjojen tekninen määritelmä 3 artiklan a kohdassa on laaja ja kattaa kaikki tallenteet (contents, contenu) riippumatta niiden muodosta (paperille tulostettu tai sähköisessä muodossa tallennettu teksti taikka ääni-, kuvatallenne tai audiovisuaalinen tallenne). Saman kohdan mukaan säädösehdotus kattaa vain niin sanotut hallinnolliset asiakirjat eli asiakirjat, jotka koskevat toimielimen toimivaltaan kuuluvia politiikkoja, toimintaa ja päätöksiä. Ulkopuolelle jäävät sen sijaan sisäiseen käyttöön tarkoitetut valmistelu- ja keskusteluasiakirjat ja yksiköiden lausunnot samoin kuin epäviralliset viestit.

Ehdotuksen 2 artiklan mukaan asetusta sovelletaan sekä toimielimessä laadittuihin että sille asetuksen voimaantulon jälkeen osoitettuihin asiakirjoihin. Sen sijaan asetusta ei sovellettaisi julkaistuihin tai muuten saatavilla oleviin asiakirjoihin. Asetusta ei myöskään sovellettaisi, sikäli kuin sovellettavaksi tulisivat asiakirjajulkisuutta koskevat erityismääräykset.

2.4 Salassapitoperusteet

Säädösehdotuksen mukaiset poikkeukset asiakirjajulkisuudesta on lueteltu 4 artiklas-

sa. Salassapitoperusteet on koottu neljään eri ryhmään: yleinen etu, yksityisyyden suoja, liikesalaisuudet ja asiakirjan tai tiedon toimielimelle toimittaneen tahon luottamuksellisuusvaatimus. Artiklaan sisältyy niin sanottu vahinkoedellytys, jonka mukaan asiakirjaa ei tule luovuttaa, jos luovuttaminen voisi merkittävästi vaarantaa poikkeusluettelossa mainittujen etujen turvaamisen. Vahinkoedellytys on kirjattu yleisesti lukuun ottamatta henkilötietoja koskevaa kohtaa, johon on kirjattu erillinen vahingonkuvaus.

Yleisen edun määrittely artiklan a kohdassa ei ole tyhjentävä ja sen mukaan suojeltavana yleisenä etuna on pidettävä erityisesti yleistä turvallisuutta, puolustusta ja kansainvälisiä suhteita, jäsenvaltioiden ja/tai yhteisön tai yhteisön ulkopuolisten toimielinten välisiä suhteita, taloudellisia etuja, rahan vakautta, yhteisön oikeusjärjestelmän vakautta, oikeudellista menettelyä, tarkastus-, tutkimus ja tilintarkastustoimia, valvontamenettelyjä alkuvaiheeseen sekä toimielinten tehokasta toimintaa.

Yksityiselämän ja yksilön suojaa koskevat salassapitoperusteet artiklan b kohdassa. Sen mukaan suojattavia etuja ovat muun muassa henkilökansiot (personnel files), palvelukseen ottamisen ja nimitysten yhteydessä luottamuksellisesti annetut tiedot, mielipiteet ja arviot sekä henkilöä koskevat henkilökohdaiset tiedot tai asiakirjat, kuten lääkärin salassapidon piiriin kuuluvat tiedot, joiden paljastaminen saattaisi loukata yksityiselämän suojaa tai edistää sen loukkaamista.

Yksittäisen henkilön tai yhteisön kaupallisia ja teollisia salaisuuksia sekä taloudellisia etuja suojataan artiklan c kohdan perusteella. Suojattavia etuja ovat tämän kohdan mukaan ainakin luonnollisen tai oikeushenkilön liikesalaisuudet, teollis- ja tekijänoikeudet ja tiedot teollisuus-, talous, pankki- ja liiketoiminnasta mukaan lukien tiedot liike- ja sopimussuhteista sekä tarjouskilpailuihin liittyvät kustannus- ja hintatiedot.

Artiklan d kohdan mukaan suojataan jäsenvaltion lainsäädännön vaatimaa luottamuksellisuutta sekä sitä luottamuksellisuutta, jota on pyytänyt toimielimelle asiakirjan tai tiedon toimittanut taho.

2.5 Hakemus- ja päätöksentekomenettely

Asiakirjahakemusten käsittely on säädösehdotuksen mukaan kaksivaiheinen: var-

sinainen hakemusvaihe ja vahvistusmenettely.

Ehdotuksen 5 artiklan 1 kohdan mukaan lähtökohtana on kirjallinen pyydetty asiakirjat riittävästi yksilöivä hakemus, jota toimielin voi pyytää täydennettäväksi. Erikseen mainitaan toistuvat ja laajoja asiakirjoja koskevat hakemukset, joiden osalta toimielimen on yhdessä hakijan kanssa pyrittävä löytämään kohtuullinen ratkaisu. Kuukauden kuluessa hakemuksen kirjaamisesta toimielimen on 2 kohdan mukaan ilmoitettava hakijalle kirjallisesti siitä, miten toimielin suhtautuu hakemukseen. Jos toimielimen ratkaisu on kielteinen, sen on 3 kohdan mukaan ilmoitettava hakijalle siitä, että tämän on kuukauden kuluessa päätöksen saamisesta esitettävä niin sanottu vahvistuspyyntö tai muuten hänen katsotaan peruuttaneen alkuperäisen hakemuksensa. Poikkeuksellisissa tapauksissa 4 kohdan mukaan edellä mainittua kuukauden määräaikaa voidaan pidentää edellyttäen, että hakijalle ilmoitetaan siitä ennalta ja pidennys perustellaan yksityiskohteisesti. Toimielimen katsotaan tehneen kielteisen ratkaisun, jos se ei ole määräajassa vastannut hakijalle.

Vahvistusmenettelystä ehdotetaan säädettäväksi 6 artiklassa. Sen 1 kohdan mukaan toimielimen on annettava vastauksensa kuukauden kuluessa, mutta määräaikaa voidaan 2 kohdan mukaan poikkeuksellisissa tapauksissa pidentää kuukaudella. Erikseen ehdotetaan säädettäväksi velvollisuudesta perustella kielteinen vastaus ja ilmoittaa hakijalle mahdollisuudesta valittaa Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen ja kannella Euroopan oikeusasiamiehelle. Ehdotuksen mukaan toimielimen katsotaan tehneen myönteisen päätöksen asiakirjojen luovuttamisesta, jos se ei vahvistusmenettelyssä vastaa hakijalle määräajassa.

2.6 Tiedonsaantioikeuden käyttäminen ja saatujen asiakirjojen taloudellinen hyödyntäminen

Hakija voi asetusehdotuksen 7 artiklan 1 kohdan mukaan tutustua asiakirjoihin joko niiden sijaintipaikalla tai saada niistä kopion. Tutustumisoikeuden käyttämisestä voidaan saman kohdan toisen alakohdan mukaan periä hakijalta korvaus. Asiakirjat on 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan luovutettava olemassa olevana kielitoisintona ottaen kuitenkin huomioon hakijan toiveet. Osittaista

luovuttamista koskee artiklan 2 kohdan toinen alakohta. Hakijalle on luovutettava lyhennetty versio, jos vain osa asiakirjasta kuuluu 4 artiklassa säädettyjen poikkeusten piiriin.

Säädösehdotuksen 8 artiklan mukaan asiakirjan saanut hakija ei saa kopioida sitä taloudellisessa tarkoituksessa eikä käyttää sitä muutoin taloudellisiin tarkoituksiin ilman asianosaisen ennakolta antamaa lupaa.

2.7 Tiedottaminen ja asiakirjarekisterit

Kullekin toimielimelle asetetaan ehdotuksen 9 artiklassa velvollisuus tiedottaa tarpeellisin toimenpitein asetuksen mukaan yleisölle kuuluvista oikeuksista. Tämän lisäksi oikeuksien käytön helpottamiseksi toimielinten on turvattava yleisön pääsy asiakirjarekisteriinsä.

2.8 Täytäntöönpano ja voimaantulo

Kunkin toimielimen on hyväksyttävä tarvittavat säännökset asetuksen täytäntöönpanemiseksi. Ehdotuksen 10 artiklan mukaan ne tulevat voimaan kolmen kuukauden kuluessa asetuksen hyväksymisestä.

Itse asetus tulisi ehdotuksen mukaan voimaan kolmantena päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä, mutta sitä alettaisiin soveltaa kolmen kuukauden kuluttua asetuksen hyväksymisestä.

3. Vaikutukset Suomen lainsäädäntöön

Asetuksella ei toteutuessaan olisi välittömiä vaikutuksia Suomen lainsäädäntöön. Tämä johtuu ensinnäkin siitä, että säädösehdotuksen johdannossa nimenomaisesti todetaan, ettei sen paremmin asetuksen tarkoituksena kuin seurauksenakaan ole jäsenvaltioiden asiakirjajulkisuutta koskevien säännösten muuttaminen. Toiseksi ehdotuksen oikeusperustana olevan EY:n perustamissopimuksen 255 artiklan mukaan siinä tarkoitettu asiakirjajulkisuus koskee Euroopan parlamenttia, neuvostoa ja komissiota. Kolmanneksi viranomaisten toiminnan julkisuudesta annettu laki (621/1999, jäljempänä JulkL) antaa mahdollisuuden ottaa huomioon kansainvälisistä velvoitteista aiheutuvat salassapitoperusteet. JulkL 24 §:n 1 momentin 2 kohdan mukaan pyydettyä asiakirjaa ei nimittäin tule luovuttaa, jos luovuttaminen

aiheuttaa vahinkoa Suomen mahdollisuuksille toimia kansainvälisessä yhteistyössä.

Asetusehdotuksen johdanto-osan mukaan kuitenkin jäsenvaltioiden ja toimielinten suhteeseen liittyvän EY:n perustamissopimuksen 10 artiklaan kirjatun lojaliteettiperiaatteen nojalla jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että niiden toiminta ei haittaa asetuksen asianmukaista soveltamista. Jäsenvaltioiden velvollisuutta olla toimimatta vastoin ehdotetun säädöksen sisältöä näyttää muodollisesti vahvistavan lisäksi se, että avoimuussäädös ehdotetaan annettavaksi asetuksena, joka EY:n perustamissopimuksen mukaan pätee yleisesti, on kaikilta osiltaan velvoittava ja sellaisenaan sovellettava kaikissa jäsenvaltioissa. Säädöksen hyväksyminen ehdotetussa muodossa herättää siis kysymyksen siitä, voidaanko asetusehdotuksen toteuttamaan tosiasiasa arvioida supistavan asiakirjajulkisuutta Suomessa EU-asioihin liittyvien asiakirjojen osalta. Käytännössä tämä merkitsee sen arvioimista, voiko lojaliteettiperiaate velvoittaa jäsenvaltion noudattamaan EU-asioita koskevien asiakirjojen osalta asetusehdotuksen määräyksiä ja erityisesti voiko se edellyttää Julkl 24 §:n 1 momentin 2 kohdan soveltamista siten, että asetusehdotuksen salassapitoperusteet ja niiden aikanaan unionissa saama tulkinta saavat lain soveltamisessa määräävän aseman.

Lojaliteettiperiaatteen mukaan jäsenvaltiot eivät saa ryhtyä toimiin, jotka ovat omiaan vaarantamaan perustamissopimuksen mukaisen tavoitteen saavuttamista. Tämä lojaliteettiperiaatteen niin sanottu negatiivinen ulottuvuus on kohdistunut erityisesti sellaiseen kansalliseen lainsäädäntöön, joka on rikkonut neljän perusvapauden toteuttamiseen tärkeitä sääntöjä. Euroopan yhteisöjen tuomioistuin on perustanut ratkaisunsa lojaliteettiperiaatteeseen myös silloin, kun se on edellyttänyt jäsenvaltioilta sellaisia oikeussuojakeinoja, jotka turvaavat yhteisön oikeuden toteutumisen yhteisöjen tavoitteiden alalla. Käytännössä lojaliteettiperiaatteen on siis yleensä katsottu edellyttävän jäsenvaltiota velvoittavaa erityistä normia, jota periaate on täydentänyt. Eräissä verottamista koskeissa tapauksissa tuomioistuin on kuitenkin ilman tällaista nimenomaista normia katsonut lojaliteettiperiaatteen edellyttävän, että jäsenvaltiot eivät saa verotustoimenpiteillään aiheuttaa kustannuksia yhteisölle.

Edellä olevan perusteella ja ottaen erityisesti huomioon, että unionin päätöksenteon

avoimuus on Amsterdamin sopimuksella lisätty unionisopimuksen 1 artiklaan ja mahdollisimman laajan tutustumisoikeuden -periaate on kirjattu säädösehdotukseen, näyttää epätodennäköiseltä, että jäsenvaltion voitaisiin pelkästään lojaliteettiperiaatteeseen vedoten katsoa rikkovan perustamissopimusta silloin, kun jäsenvaltion viranomainen luovuttaisi asiakirjan, jota unionin toimielimet eivät ehkä luovuttaisi. Varmaa vastausta siihen, miten lojaliteettiperiaatetta ehdotetun säädöksen yhteydessä sovellettaisiin ei kuitenkaan voida antaa.

4. Valtioneuvoston kanta

Valtioneuvosto pitää tärkeänä, että EY:n perustamissopimuksen 255 artiklaan nyt kirjattu asiakirjajulkisuuden periaate saadaan vahvistetuksi sen nojalla annettavalla avoimuussäädöksellä. On myös tärkeätä, että turvataan se avoimuusmyönteinen kehitys, jota on tapahtunut toimielinten hallinnollisten avoimuuspäätösten soveltamisessa. Komission nyt antamaan säädösehdotukseen liittyy tästä näkökulmasta sekä hyviä että myös eräitä ongelmallisia ehdotuksia.

Valtioneuvoston mielestä on erittäin hyvä, että komission ehdotukseen säädökseksi on kirjattu "mahdollisimman laajan tutustumisoikeuden" -periaate. Samoin hyvää on ehdotuksen soveltamisalan ulottaminen koskemaan myös muita kuin kunkin toimielimen itsensä laatimia asiakirjoja. Selvä parannus voimassa oleviin avoimuuspäätöksiin on se, että nimenomaisesti veloitetaan toimielin luovuttamaan asiakirjasta osa, jos koko asiakirjaa ei siihen sisältyvien salassa pidettävien osuuksien takia voida luovuttaa. Valtioneuvosto pitää myös erittäin myönteisenä sitä, että toimielimet olisivat ehdotuksen mukaan velvollisia avaamaan asiakirjarekisterinsä yleisölle ja tiedottamaan yleisön oikeudesta tutustua asiakirjoihin.

Ehdotetun avoimuussäädöksen soveltamisalaan liittyy kuitenkin ongelmia. Ensinnäkin valtioneuvoston näkemyksen mukaan säädöksen tulisi kattaa päätöksentekoon merkittävästi vaikuttavat asiakirjat ja asiakirjat, jotka mahdollistavat toimielinten hallinnon valvonnan. Tämän vuoksi avoimuussäädöksen soveltamisalan ulkopuolelle ei tulisi jättää kaikkia toimielinten sisäiseen keskusteluun liittyviä asiakirjoja, mihin ehdotuksessa näyttää johtavan soveltamisalaa määrittävän

"asiakirja"-käsitteen määrittely. Toiseksi olisi selvennettävä, mitä tarkoitetaan sillä, että säädöstä ei sovelleta, jos tapaukseen soveltuvat asiakirjajulkaisuutta koskevat erityismääräykset. Lähtökohtana tulisi olla, että avoimuussäädöksellä asetetaan asiakirjajulkisuuden vähimmäistaso.

Myös avoimuussäädösehdotukseen sisältyviä salassapitoperusteita on täsmennettävä. Valtioneuvosto katsoo, että koska avoimuussäädöksen tavoitteena on mahdollisimman suuri asiakirjajulkisuus kuitenkin ottaen huomioon yleinen ja yksityinen etu, salassapitoperusteet on pyrittävä määrittelemään mahdollisimman tarkasti. Erityisesti yleisen edun määritelmän avoimuus ja siinä esimerkkeinä annetut suojattavat edut, kuten yhteisön oikeusjärjestelmän vakaus ja erityisesti toimielimen toiminnan tehokkuus, vaativat selvennystä ja rajausta. Samoin yksityisyyden suojaan ja henkilöiden taloudellisiin etuihin liittyviä perusteita on selvennettävä. Epätydyttävänä voidaan pitää myös ulkopuolisen asiakirjan toimittajan pitkälle menevää oikeutta rajoittaa tiedon tai asiakirjan luovuttamista.

Hyväksyttävänä voidaan pitää ehdotettua, pitkälti voimassa oleviin avoimuuspäätöksiin

perustuvaa kaksivaiheista menettelyä. On kuitenkin huolehdittava siitä, että asiakirjahakemuksia koskevat päätökset tehdään mahdollisimman joutuisasti ja ettei hakijalle voi aiheutua oikeudenmenetystä toimielimen laiminlyönnin takia. Asiakirjajulkisuuden käytännön toteuttaminen eli tutustumisoikeus paikan päällä tai kopioiden luovuttaminen vastaa myös nykyistä käytäntöä. Hyväksyttävänä voidaan pitää mahdollisuutta rajoittaa hakijan oikeutta käyttää pyytämäänsä asiakirjaa taloudellisesti hyväksi, mutta sitä koskeva määräys vaatii täsmentämistä.

Avoimuussäädöksen valmistelulle käytettävissä oleva aika on lyhyt. Perustamissopimuksen mukaan toimielinten on lisäksi työjärjestyksissään täsmennettävä avoimuussäädöksen määräyksiä. Jotta annettavat määräykset toimisivat kokonaisuutena, valtioneuvoston mielestä on pyrittävä siihen, että näitä täsmentäviä säännöksiä valmistellaan samanaikaisesti avoimuussäädöksen valmistelun kanssa. Niiden mahdollinen viivästyminen ei kuitenkaan saisi lykätä avoimuussäädöksen täytäntöönpanoa.

Valtioneuvosto katsoo, että avoimuussäädös ei saa johtaa asiakirjajulkisuuden supistumiseen Suomessa.